

plazo o apelación es, para los EXPULSADOS O SUSPENSOS EN SUS DERECHOS, pero no para los renunciantes a los mismos, quienes por el solo hecho de su renuncia no pueden servirse de ellos. El artículo 63 también aludido por el señor Salvadó, dice: «Los socios y conjuntos condenados por la Junta podrán apelarse por escrito a la Junta general extraordinaria que resolverá.»

Y el señor Salvadó no puede acreditar que sea condenado por nadie, se le noti-

ficó su baja en el Sindicato por su RENUNCIA A TODOS SUS DERECHOS, renuncia que fué aceptada por la Junta por ser ley en nuestras reglamentaciones.

Dan fe de la presente acta los señores Tapias, Janer, Coll. Vilaró, Camps y Riera».

* * *

Tot lo demás que segueix referent a aquest assumpte, consta en els Butlletins 6 i 7.

De l'última Assemblea

Devem parlar-ne. No sols per a donar satisfaccions als qui, per diverses causes, no hi assistiren, si que també per a posar de manifest les combinacions preparades ja per endavant per alguns individus dels assistents.

Com tots els socis saben, la Junta Directiva presentà sa dimissió fent una Convocatòria Manifest en 17 de juny del present any, exposant els motius. Per això publicà en el seu primer apartat el què transcrivim íntegrament i que diu:

1.º «Presentar la dimisión total de la Junta Directiva y convocar una Junta General extraordinaria para dar detallada y documentada cuenta de toda su actuación y dejar señaladas sus faltas que por inexperiencia o inercia haya incurrido, o para recabar de la Asamblea un acto de rehabilitación en su dignidad.»

Això volia la Junta i en totes les convocatòries demanava la discussió de sa actuació, però *nones*, no n'hi ha hagut de fets. El què hi ha hagut són unes reunions secretes, fetes a correu per a *recollir* l'administració de la Junta, recrutant en algunes d'aquestes reunions a elements en discòrdia, en rebel·lia amb el Sindicato. Per això en l'Assemblea, que es celebrà en el saló del chor «Amics de la Unió» d'aquesta ciutat, feren acte de pre-

sència, i disposats a no sabem què, alguns d'aquells elements, els quals demostrant tenir la cultura... per a aprendre, vingueren a un lloc que per decòrum no hi cabien i menys essent el lloc cedit sols i exclusivament per a l'Assemblea del Sindicato Musical de Granollers i sa Comarca.

No és un *local públic*, com pretenien demostrar els seus *compinches* de dins, perquè el cafè de dita societat no és públic; sols toleren l'entrada en ell els diumenges i dies festius. Era sols per a nosaltres; mai per als tafaners que vingueren a ensenyar la *sèba* de sa fulleria i sa incultura.

No es volgué discutir res; sols es feren algunes suposicions de la conducta del tresorer dimissionari, la qual passa mil i ratlla de la de tots sos detractors. El què es volia, era votar i votar, i es votà. La presidència, en veure la trama preparada, els deixà fer, passant per damunt de l'ordre del dia; per a que veiessin, els de les ànsies administratives, que no ens espanta el deixar nostres càrrecs tenint la consciència neta.

Es votà; protestàrem uns vots d'uns senyors socis que deuen més de mig any de mensualitats i altres pagaments; però com que eren a favor dels nous votats, es passà per damunt de la protesta i votaren. No hi fa